

ΡΩΜΕΣ

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν α' Ἀθῶναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἔδρα — μόνο μὴ φορὰ θὰ θυγῆται,
Κι' ἔταν ἔγω ἔμπνῶδα — κι' ἔποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνοφρομητὸς θὰ δέχομαι — δὴσὶ τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὴ ἔτας Ἐπαρχίας — καὶ σ' ὅτ' Ἐσωτερικόν,
ἔπιθὸ καιροῦς πτωχείας — τρίχῃ τὸ Ἑλληνικόν.
Συνοφρομὴ γιὰ καθὲ χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὄμοια μέρη — δικαιοσύνη καὶ ὅτ' ἔχω.
Ἄλλ' ἔδω συνοφρομητὰ — δὴν θὰ γίνονται ποτὶ,
κι' ὄσα φύλλα κι' ἔν κρατὶς — δὴν παρῆς συνοφρομητῆς.
Κι' ὄποτε θίλω ντραβέρη — μὴ κανὸν κανομῆς.
Γράμματα καὶ συνοφρομὰ — ἀποστέλλονται σ' ἡμᾶς.
Μίσ' ὅταν φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δεικάρη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἰκοστὴ καὶ τρίτη
καὶ ὦρα ὥρα φθάν' ἢ Ἀμφιτρίτη.

Ἐπτά κι' ἔξῃντα νοῦμερο καὶ με διακόσ' ἀκόμα,
κι' ὁ Ράλλης ἀριθάρσις κι' ἐλύσσαξε τὸ κόμμα.

Μετὰ χαστουκιὰ εἰς τὴν Τουρκιὰ.

Βρὲ γείτονα μας Τουρκαλᾶ, θάλλῃς σ' ἀτά σύγκαλά σου;
θὰ συμμαζέψῃς, ἀδελφέ, ὀλίγο τὰ μυαλά σου;
θ' ἀφήσῃς τὰ γεινάτια σου καὶ τόση πονηριὰ
κι' εἰς ὄσους ζοῦν πεντάρφαναὶ χωρὶς ἐλευθεριὰ
ποτὲ δεσπότης τίμιος καὶ σὺ δὲν θὰ φανῆς;
ποτὲ ὀλίγο ἄνθρωπος καὶ σὺ δὲν θὰ γενῆς;

Δὲν βλέπεις τὴ σαπίλα σου καὶ τὴν κακομοιριά σου;
δὲν βλέπεις πῶς ἀχάμνηναν, καυμένε, τὰ μεριά σου,
καὶ τάρρωστο κουφάρη σου λυγίζεται καὶ τρέμει,
γιατὶ ζωὴ δὲν σ' ἀφῆσε τὸ σεβνταλῆ Χαρέμι;
Δὲν βλέπεις πῶς καὶ ὁ χαζνὲς ἀδειάζει μ' ἕνα μέρα
καὶ οἱ στρατοὶ σου τρέφονται μονάχῃ μὲ ἀέρα;

Δὲν βλέπεις πῶς κατήνησες καὶ σὺ σαποκιολιά,
πῶς τῆς Εὐρώπης ἔγινες ὁ πρῶτος μεχλιθάνης,
πῶς θὰ σὲ στείλουν γρήγορα σ' τὴν Κόκκινη Μηλιὰ,
μὰ θέλεις τώρα, Τουρκαλᾶ, καὶ τὸν νταῖ νὰ χάνῃς;
Κι' ἀκόμη μὰς κορδόνεσαι σὰν διάνος φουσκωμένος
σὺ ὁ νεκρὸς ὁ ζωντανός, ὁ παραγεμισμένος;

Ἔτσι καὶ ὅποιος ξεψυχᾷ τὰ νεδρα τοῦ τεντόνει,
ἔτσι κι' ὁ λύχνος πρὶν σβυθῆ τὰ μάτια μας θαμποῦνε.
Ἔτσι, σπασιμένε Σαρικιλή, τεντόνεσαι καὶ σὺ,
καὶ πρὶν σ' τὴ λάσπη ρίξουνε τὸ ἀδοξὸ σου στέμμα,
διψᾷς νὰ χύσῃς καὶ καλὰ σ' τῆς Κρήτης τὸ νησί
ὅσο φαρμάκι κρύβεται σ' τὸ σάπιο σου τὸ αἷμα.

Ποτὲ δὲν μὰς ἐσῆκωσες τόσο ψηλά τὴ μύτη,
τέτοιαις ἡμέραις ἄλλοτε δὲν ἐφεζαν σ' τὴν Κρήτη.
Ἀπὸ τὴν τόση ὠμορφιά δὲν ἔμεινε μισή,
μὰ σ' ὄλα τὸν ἀνήξερο καὶ τὸν ἀθῶο κάνεις,
καὶ ἀτιμάζεις τὸρφανὸ τῆς λεβεντιᾶς νησι
αὐτὸς ὁ ἀτιμος Σακῆρ, ὁ μπέστιας, ὁ τσογλάνης.

Ἐ! Τουρκε κακοροϊκίκε, μενᾶχος φασκελώσω,
καὶ πάψε πιά τῆς πονηριάς, ἀν θέλῃς τὸ καλὸ σου.
Ἄλλοιῶς σ' τὸ λέγω τρεῖς φορὰς, μὰ τὸ τζαμί τῆς Μέκ-
μὰ τὸ βραχὶ τῆς Φατιμές καὶ καθεμιᾶς γυναίκας, [κας,
πῶς ἀν δὲν δώσης γρήγορα ὅ,τι γυρεύ' ἡ Κρήτη
θὰ σοῦ κοπρίσω πάρολι τὰ γίνεμα τοῦ Προφήτη.

